

[Oluf Pedersen.]

Sags Behandling ydet noget positivt Bidrag til Sagens Løsning. Deres Bidrag er Kritik, en Kritik, der har givet Ekko ude i Bank- og Sparekassekrede paa den Maade, at de har følt sig forpligtet til — vel sagtens i Haab om, at de Konservative kunde hjælpe dem til Fritagelse for Loven — at gøre, hvad der overhovedet var muligt for dem at gøre, for at blive fri for denne Lov.

Nu siger det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen, at det, som er skrevet i Landstingsudvalgets Betænkning af Fler-tallet, er Pjåt. Ja, det ærede Medlem kan godt anvende stærke Ord, men derfor bliver Forholdet jo ikke anderledes for det ærede Medlems Vedkommende. Det ærede Medlem staar fremdeles ude i den bare Sne med sine Teorier om, at Renten skal nedsættes, han har ikke forsøgt at yde noget som helst Bidrag til, at Sagen kunde faa en praktisk Løsning, og hvis jeg nu vilde anvende lignende stærke Ord, som det ærede Medlem her har anvendt, kunde jeg i høj Grad være fristet til at bruge et tilsvarende Udtryk til det, som det ærede Medlem har brugt om det, der staar i Landstingsudvalgets Betænkning, om de Udtalelser, som det ærede Medlem fremsatte paa de Vælgermøder, han deltog i foran sidste Folketingsvalg. Men jeg vil afholde mig derfra; det forekommer mig ikke, at det kan fremme Forhandlingerne at give sig til at karakterisere hinandens Bidrag i Diskussionen paa den Maade, det ærede Medlem her har gjort.

Det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen mener ikke, der kan være nogen Rimelighed i, at det bliver Bankerne og Sparekasserne, der selv tager Bestemmelse om, paa hvilken Maade de Nedsættelser, der finder Sted i Indlaansrenten, skal komme til Udtryk ved Nedsættelse af Renten paa Udlaan. Jeg har gentagne Gange gjort Rede for, af hvilke Grunde man ikke er gaaet den direkte Vej med Hensyn til den Rentenedsættelse, der her tilsigtes, og jeg skal ikke gentage mine Bemærkninger derom. Jeg skal kun sige, at jeg føler mig fuldkommen overtydet om, at saavel Banker som Sparekasser forstaar, hvad Meningen er, og at man ikke i Bankernes og Sparekassernes Ledelser vil administrere Loven vilkaarligt, men vil tage Hensyn til, at de daarligst stillede Laanere, de, der betaler den højeste Rente, de, der virkelig har Brug for en Rentelettelse, ogsaa faar den, og under de Forhandlinger, der har været ført mellem Ministeriet og de paagældende Pengeinstitutters Ledelse, har der heller

ikke været nogen Tvivl om, hvorledes Forholdet vilde blive desangaaende. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem kan spare sig alle sine voldsomme Udtalelser om det urimelige i, at Ordningen bliver, som den er foreslaaet. Man kunde ikke gaa nogen anden Vej, og den Omstændighed, at det ærede Medlem, der selv gentagne Gange har givet Udtryk for Ønskeligheden af at faa Udlaansrenten nedsat, ikke selv har formaaet at yde noget som helst Bidrag til en Løsning ad anden Vej end den foreslaaede, er et Vidnesbyrd om, at det, vi her foreslaar, selv om det ikke er saa vidtgaaende, som ønskeligt kunde være, med Hensyn til at faa Renten nedsat, er det eneste, man i Øjeblikket kan naa til. Jeg anbefaler at stemme for Lovforslaget.

Hasle: Den højtærede Handelsministers Ord om, at der fra konservativ Side ikke er givet noget Bidrag til Diskussionen om Løsning af de her foreliggende Problemer, kan jeg ikke lade staa uimodsagt. Intet Medlem af dette høje Ting, som har fulgt denne Sags Gang gennem Tingene, og ej heller den højtærede Handelsminister kan være uvidende om, at vi har peget paa de eneste mulige Veje til en effektiv Nedsættelse af Udlaansrenten. Det er urigtigt at paastaa, at det konservative Parti ikke har ydet nogen positiv Indsats her, og jeg maa paa det bestemteste tilbagevise Handelsministerens Udtalelse i saa Henseende.

Hans Thyge Jacobsen: Jeg gør den højtærede Handelsminister opmærksom paa, at jeg ikke om Landstingsudvalgets Betænkning sagde, at den var Pjåt, men jeg sagde: Det, som herved indiceres, fører ud i Pjåt — ellers var mine Udtalelser naturligvis ogsaa blevet paatalt af den højærede Formand. Og saa bedrøver det mig, at den højtærede Handelsminister ikke har andet at sige overfor denne altsaa upaatalte Paastand end, at han godkender den Indikation, som findes i Landstingsudvalgets Betænkning. Jeg tillader mig paa ny at citere de to sidste Linier:

„Flertallet vilde dog anse det for ønskeligt, om de, der trænger haardest, opnaar den største Nedsættelse“.

Man taler her i Ønskeform, i Konjunktiv. Man overlader det til Bankdirektører og Sparekassedirektører at skønne over — jeg spørger stadig efter hvilke Regler —, hvem der trænger haardest. (*Hans Nielsen:* Det gør Bankdirektører jo hver Dag). Ja, men det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen ved formodentlig lige saa godt som jeg, at Bank-